

291

D. M. Henrico
Salisburgio R.
grmfi.

Doctrina Actus de unitate pro:
positionum, et plurium predicatorum
cum uno subiecto connexion, et
disiunctione. Cuius.

Ut propositio sit una, unum requiritur subiectum
et unum predicatum, non vnum respectu, sed
vnum per voces significatarum. Si enim vox sit
ambigua, siue ea predicari, siue subiecti locum
obtinere, plures existunt propositiones. Contra,
predicata complura contraria una deformem
constituunt, unica propositionem efficiunt. Hanc
enim, Homo est animal bipes $\eta\mu\epsilon\sigma\sigma\epsilon\sigma$ pro
una agnoscit Actus.

Plures igitur fiunt propositiones, si aut vox aliqua
sit ambigua; aut plura predicata de uno effe:
rantur subiecto, non una eam significata; aut
si plura subiecta diuersa eidem subiungantur attribu:
to: Vel, si plura et subiecta et predicata in ali:
qua propositione complerentur.

Quod si igitur Corpus sit predicatum panis, et
subiectum radicis, plures sunt propositiones: Aut
si de pane vniuersum dicatur predicatum, nisi Corpus
Christi, et pro nobis radicem non, vnum quod significat,
plures non propositiones regula à nobis adducta pro:
mouebit.

Hic vero notanda est exceptio, regula non
valere, quando duo predicata siue contraria, siue
accidentaliter eius conditionis sunt, ut nuncium
limitat alium. Tunc enim duo predicata pro
uno habentur, vniuersum fiunt limitatione. Itaque
hanc propositio indicatur non una: Constas semper ma:
nere in eadem sententia, quatenus ea est ho:
nesta. Si igitur Traditum non pro nobis sit li:
mitatio Corporis Christi in illa propositione sacra:
mentali, certe tota propositio illa dici potest una,
licet predicata sint plura et diuersa. Et si
obijciatur, posse resolui in plures propositiones, non

et καθ' εἶδος
ἢ κατὰ τὸ ἴδιον
κατὰ τὸν ἴδιον
ἢ κατὰ τὸν ἴδιον
1 πρὸς ἑμ. 7.
2 πρὸς ἑμ. 2.

Ex albo, homine,
et ambulante una
cōficia possit propositio:
non negat Actus.

Et κατὰ τὸ ἴδιον
κατὰ τὸν ἴδιον.

respondetur, corpus nō ē predicatum, sed parum
predicatum. Nam nō appellari corpus ē p^r aliū, sed
xala^{ti} ei, quatenus illud corpus p^r nobis in mortem
eadem sit, nosq^{ue} sua morte ab aeterna damnatione
redimant.

Secundo unitati propositionis nil derogatur, quando ex duob.
predicatis almen^{us} fuerit synonymum, seu p^rinens ad
rei def^{initionem}, almen^{us} vero accidentaliū, siue p^ropriū
siue cōtra accidat. Exēpti grā, una p^ropos^{itio} de hō
corpus mobile, item Socrates hō albus: q^{uia} corpus et
hō sunt predicata cōn^{tr}aria. Hō nō ē pars nōnis
Socratis, q^{uia} à Socrate hō āras nō differt, cū q^{ui}bus
individuum sua sp^{eci}m subinfert: ac tantūdem va
lent illae p^ropos^{itiones}, atq^{ue} haec: Homo mutationi obnox
ius ē, et, Socrates ē albus. Hinc posterior exceptio in
nostra p^ropos^{itione} sacramentali locū nō h^{ab}et, in q^{ui}a non
est predicatum de parte Cuiusv^{er}ius offertur.

His ita cōstitutis, quaerit^{ur}, cū duo predicantur de
eodem, quando coniunctim, quando diu^{er}sim^{odine} dici queat?
Id v^{el} intelligat^{ur}, secundum est, oīa predicata aut p^r
synonyma, hoc est, quae ad rei def^{initionem} cōducunt, aut
p^r accidentaria, aut cōposita ex synonymo et accid^{ente}.

Synonyma, et cōiuncta et separata dicit^{ur}, v^{el}, hō
est aāl, et bipes, seorsum: et cōpositū Homo est
aāl bipes.

Ita synonymū cū accidente et seorsum et coniunctim
p^rdicat^{ur}, v^{el} Socrates ē hō, et alby: et, Socrates est hō
alby.

Itē aut^{em} caupndam ē adolexiap^{er} monit^{ur} Actus.
Seorsum loq^{uitur} hoc nō licet, Socrates est hō, et, est
hō alby, nō v^{er}o p^{er} cōm^{plex}ionē, Socrates est hō
hō alby. manifesta q^{ui}pp^{er} foret adolexiap^{er}. Eadem, licet
minus apta, cōmittit^{ur}, cū duo predicata tribuūt^{ur} sub
iecto, quorū alterū cōtinet in se alterū, v^{el} Socrates
ē hō, et Socrates est aāl, nō aut^{em} Socrates ē hō
aāl, q^{uia} aāl includit hominē, tuncq^{ue} genus sp^{eci}m.

Sed missio predicantis cōn^{tr}ariis, quae et dicit^{ur} et
sup^{er}fluit^{ur} de subiecto nūciant^{ur}, considerant^{ur}.

et compositionem et disjunctionem predicamentorum acci-
dentium. Horum aut duplex est ratio. Nam vel
ambo attributos et principaliter subiecto eidem attribuntur,
ut album, et citrædum Socrati: vel vni eundem
principaliter compositi subiecto, alterum vero natu-
re in hac propositio, Callias & Socrus bonus, boni de Socrate:
vel principaliter, de Callia natu-
re tibi.

Si vero utriusque attributum attribuitur quodam de subiecto, sed
alterum de altero natu-
re tibi predicatur, copulari nequeant,
ut Socrates & bonus, et musici: at non idem bonus
musici. Ambiguntur sumitur vox bonus, quia in Socrate
sunt perfectionem ethica appetitus rationalis, in corpore:
non vero denotat perfectionem sensum aut intellectus.

Contra, quando vni subiecto coniungitur attributum, et
alterum eidem natu-
re tibi, per se aut predicatur, tantum
compositum nunciamus, non disiunctum, ut Callias et
Socrus bonus, non idem vero bonus. Bonum. n. natu-
re tibi.

Fluit regula subiunctum attributa
limitata, quia ut coniungatur natu-
re licet, ita disium:
genu non coeclit. Verbi gratia Al Chacim non aquam
coeclit vero affirmamus, non aut non aqua. Ita si
tradit non licet pro nobis, limitatio sui corporis, non
potuit panis absque illa limitatio vocari, corpus Christi;
quomodo nec de subiecto limitato quod vero nunciamus:
tunc, natu-
re idem de eodem non limitato effectus: ut
posse videtur. aalis & oculari, non aut aalis simpliciter.

Disiunctio praeterea impeditur, quando in vno
predicato est negatio alterius, ut in his, Cadaver est
homo mortuus, Socrates & amicus solus, falsa vni d.f. f. papistae
iunctio: quod & homo, ut & amicus. Si q. panis dicitur
non corpus Christi non natus, sacramentum implicat
contradictionem. Nam signum et res signata vapore
artificiali non sunt mutuo aboluti. Quod est in vaporibus
phosphoricis, odor in solis phosphoricis.

Denique ab est vni adu-
di, non licet arguatur: septem gratia: Homerus & poeta
boni tibi, at mali Homerus &. Nam est, & accidens

f. ac radit huius
que supra, &
homonymia
vocis boni.

de Homero pueritiam, et si est poëta, seu Ciceronis
 tantum denotat, non aetate fiat. At cum verbum
 est pueritiam licet grauit, quas proportionas de sancto
 adiunctis appellam, non Ciceronis, aut xalor ei, sed
 aetate fiat, et resisteret quoniam in xxiu mta.
 Hec inter occupationes plurimas hoc tempore apud
 Actum observare licuit. Alias forte, cum plus dubio
 oij, plura de hac et magisq; elaborata proponat.

— Proposito madent.

Per oim nigrum an no vniuersum pueritiam & aetate
 aetate quare cognoscitur subiecto, et si ipse qd: huius
 et coniuncti et separari dicit. Et ut nigrum et coloratum
 qd nigrum color

